

Mythologia, Francfort, 1581 - VIII, 24 : De Europe

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[121\] : De Europa](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VIII

[Mythologie, Paris, 1627 - VIII, 25 : D'Europe](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VIII

[Mythologie, Lyon, 1612 - VIII, 24 : D'Europe](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Francfort, 1581 - VIII, 24 : De Europe, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 03/02/2026 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/6043>

Copier

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses[Europe](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

DICITUR Europa fuisse Agenoris Phœnicū regis & Melix nymphæ filia, quæ Cadmum ac Thasum fratres habuerit. Thasus deinde nomen dedit illis Thasijs, qui Tynum ad Phœniciam incoluerunt. Soteres Europæ fuerunt Electra & Taygete, & fratres præterea Cilix, à quo Cilicia; & Phœnix, à quo Phœnicia fuit dicta. Alij tamē hos è diuersis matribus natos esse arbitrati sunt, liquidem Cadmum Pherecydes libro 4. historiarum ex Agenore & Argiope Nili fluuij filia natum esse tradidit, at è Damno filia Beli Phœnicem & Ifzam Ægypti vxorem, qui Ægypto nomen dedit, & Meliam vxorem Danai natos esse memorat. Europam tanta corporis præstantia atq; pulchritudine fuisse narrant, vt omnes suæ tempestatis mulieres facile antecelleret. Hanc vbi Iupiter summo opere deperiret, dicitur in candidum ac pulcherrimum taurum esse conuersus, atque ad latus maris descendisse, quo Europa cum socijs virginibus aliquando adire consueuerat. Huius tauri miram quandam & inusitatam pulchritudinem Europa admirata dicitur seorsum à socijs ad eum spectandum primum accessisse, deinde etiam liberius manibus contrectasse, ac denique ipsum taurum tanquam equum ludendo conscendisse, à quo per dolum dicta est fuisse super mare in Cretam vsque deportata, vti scriptum est ab Ouidio in tertio libro metamorphosin in his;

Iamque Deus posita fallaci imagine tauri

Se confessus erat, dista aq̃ue rura tenebat.

Fabulantur Iouem vbi sese quis esset Deus pristina forma recepta confessus fuisset, ad præclari huiusce facinoris memoriam sempiternam inter sidera tauri imaginem collocasse, vt scriptum fuit ab Hygino in fabulis astrorum. Ait Agenorem tam grauitè casum Europæ tulisse cum illa nullibi inueniretur, quod raptam à piratis esse arbitraretur, vt accitis Cadmo & Thaso filijs classem instruxerit, quam bifariam diuisam illis dedit. Iussit Thasum cū altera parte classis omnes regiones Phœnicie finitimas, atq; omnes portus diligentissimè inuestigare: cum altera parte Cadmum vel ad longinquas maris Syriæ terras accurrere, atque fugientes piratas comprehendere, si qui fortè Europā auferrent: neq; prius redirent, quàm asportarent Europam. Sed enim cum Thasus nullibi illam inueniret celerissima ac diligentissima navigatione vsus, nullumque

vestigium omnino eius ablatæ repertum fuisset, dictus est in insulam maris Ægæi, quam olim Platen vocarunt, aduentasse Thraciæ finitimam, oppidumque ibi condidisse, quod Thasum de suo nomine appellauit, à quo vniuersa postmodo insula vocata fuit Thasus, vbi habitare decreuit cum illis Phœnicibus, qui ipsum secuti fuerant in navi ad recuperandâ sororem. Cadmus item vbi frustra sororis fugam & ipse diligenter terra marique frustra inuestigasset, tandem desperata eius salute vel libertate vel inuentione ad oraculum confugit vt sciscitaretur quo nam pacto illam posset inuenire: aut consilium caperet quid sibi in illa difficultate rerum esset agendum. responsum est à Deo quòd ibi habitare oporteret, vt ait Musæus in Titanographia, & Callimachus de habitatis insulis, vbi bos ipsa quieuisset, quam habuisset ducem itineris. Europam autem ipsam non esse humanarum virium aut humani ingenij inuenire. Mox vbi bos apud Thurium fontem apparuisset, qui locus fuit à boue ita vocatus, cum Phœnices Thur vaccam appellarent, id non procul à Cephiso flumine contigit, vti bos humi decumbens conuiesceret. Cadmus igitur ibi habitare decreuit, urbemque ibi condidit, quam Boeotiam vocauit, vt ait Nicander in libro de Europa, & Callimachus in conditis insulis, & habitatis urbibus, & eorum nominibus, & Ouid in 3. mutationum. Cadmus vbi sacrificia de more antiquorum Dijs patrijs eius loci esset factururus, antequam fundamenta vrbis iaceret, quò ipsos Deos benignos in posterum placatosque haberet, iussit ministros aquam sibi è proximo fonte afferre, quem fontem Aretiaden nominabant. Verùm cum non procul ab eo fonte draco insignis magnitudinis in spelunca quadam lateret, Martis & Veneris filius, vt quidam crediderūt, inter quos fuit Apollodorus Cyrenaicus in libro de Dijs, & Lyfimachus, qui multa de Europa scripsit in libro quarto rerum Thebanarum, & de Cadmo ad urbem Thebanam profecto, dicuntur missi aquatum ministri fuisse ab illo dracone deuorati. Cum frustra Cadmus diutissimè aquatum missos expectasset, atque ægerrimè ferret illorum tarditatem, dictus est & ipse illuc ad fontem fuisse profectus, ac inuentum draconem palpitantia adhuc cruenta ministrorum corpora vorantem nò procul ab Homoloide tunc vocata porta Thebana occidisse. Illud cum euenisset eo pacto, Mars, vel, vt alijs magis placuit, Pallas iussit Cadmum

Cadmus seminare alteram partem dentium exemptorum ex ore serpentis: è quibus satis fabulantur natos esse homines permultos, qui sese mutuis vulneribus ingenio atque artificio Cadmi trucidarunt. Pherecydes scriptum reliquit libro quinto historiarum, Martem ac Palladem dimidium illorum dentium eius draconis dedisse Cadmo, cum dimidium reservatum sit postea Ætæ regi Colchorum. Tunc aiunt Martem imperasse ut Cadmus eos dentes seteret, è quibus armati homines: ati sunt pugnaturi cum Cadmo in ultionem draconis Martis filij ab illo trucidati. Pallas Cadmi miserta dicitur illum monuisse ut lapide clam unum eorum percuteret. Ille qui percussus fuit, cum illam iniuriam non aliunde natam esse arbitraretur, quam ab vno fratrum, ut sunt homines bellicosi ad omnem iniuriam armis vindicandam prompti, oblitterata omnis humanitatis & affinitatis memoria, leuissimè aduersus illum, quem putauit iniurium, irruit, illumque trucidauit. mox cæteris illam iniustam cædem vindicantibus, atque aliis contra tanquam illegitimè iniurias passum defendentibus, omnes demum sunt mutuis vulneribus confossi, atque ad unum in illo certamine ceciderunt, præter Vdæum, Pelorem, Chthonium, Echionem, & Hyperenorem, qui soli quinque superfuerunt ex illis multis hominibus. Cadmus postmodo his sibi conciliatis opera illorum usus est in multis rebus, quæ ita breuiter declarauit Apollonius Rhod. lib. 3. Argonauticorum:

πρὸς δὲ σφιν ἰῆσεν

κρείων Λιήτης χαλεπὺς ἐκ ἀϊθρον ἐδόντας
 Λείοις δράκοντες, ὃν ῥ' ὕμνη ἐνὶ Θήρῃ
 καὶ ἄμω, ὃτ' εὐρώπῃ διζήσῃς εἰσαφίκασι,
 πείφου, Λήρτιάδῃ κρήνη πύρρον ἰόντα.
 Ἰνὸν καὶ Ἰνιάδην, πομπῇ βόοις, ἦν οἱ Ἀπόλλων
 ἔπεισε μαντοσύνησι προηγέεσθαι ὁδοῖο.

Sensentibus illu

Rex Ætæa feros dedit in certamina dentes

Donij serpentis, eum namque are cecidit

Eutropam quarens Cadmus, cum mania Thebas

Ogygia petiit seruantem, ubi nascitur Unda

Fontis Aretiada, ductu bonis ille quicquit

Hic primum, dedit esse ducem quam clarus Apollo.

Vbi hæc ita contigissent, ac Agenor neque filiam neque filios

N n

reduces amplius videre potuisset, credita est Europa in Deorum numerum relata, ut ait Lucianus in Dea Syria: quam obrem ad Agenoris ipsius consolationem, ut fama est, Phœnices illam templis & altaribus & propriis sacerdotibus decorarunt, sacrumque putatum sermonem de illa vulgarunt, quod Jupiter in taurum versus, ut diximus, illam in Cretam abstulerit. Præterea Sidonij numismata cum femina tauri dorso insidente ac mare transfretante cuderunt in eius honorem. Memoriz proditum fuit etiam Carneum fuisse Iouis & huius Europæ filium, quem ab Apolline & Latona fuisse educatum memorantur. Huic fratrem Leotychidem nonnulli adiunxerunt, sororesque Hydarnim, Limeram, & Alageniam, qui omnes postea nomina ciuitatibus dederunt, ut scripsit Eudoxus in ambitu terræ. Atque illa hætenus explicata fuerunt, quæ de Europa & Cadmo fabulosè memoriz prodita sunt ab antiquis: nunc quid per hæc significare voluerint, perquiramus.

¶ Scriptum reliquit Herodotus in primo libro suarum historiarum, Cretenses homines audita insigni Europæ pulchritudine ad eam rapiendam suo regi contendisse, quorum tamen nomina ignorari inquit, ut est in his: *μετὰ δὲ ταῦτα, ἡ μάχη τινὰς (ὡς γὰρ ἔχουσιν τέτοια ἀπληθήματα) παρὶ τῆς θαλάσσης ἐν τῷ ῥοῦ πρὸς ὄντας, ἀρπάσαντες τὴν βασιλῆος θυγατέρα Εὐρώπην. ἣν οὖν δὲ αἱ ἄλλαι κρήναι. Postea vero nonnullos à Græcis (non tamen nomina proferre possunt) in Tyrum classe delatos fuisse memorant, atque Europam regis Phœnicie filiam rapuisse. fuerunt autem isti viri Cretenses. Circumferuntur illa de tauri memoriz prodita fabulosèque conficta, quæ in prota eius nauigij, quo vecta est Europa, taurus esset depictus, uti traditum est ab Agatharchide Cnidio in rebus Europicis. nam non solum in numismatis, sed etiã in picturis domesticis & in nauigijs tumentorum imagines antiqui pingere consueuerunt, quare pistricem & centaurum & chimæram naues appellauit Virgilius ab illis formis animalium, quæ in protis erant picta, ut est lib. 5. & nomen pecuniæ atque peculij inde apud Latinos manauit. Ego nonnihil præterea ad animorum moderationem perti-nens sub hoc huiusce fabulæ inuolucro contineri crediderim præter historicam explicationem, quando vel ipsum Deorum regem creditum Iouem propter lasciuia in animal turpe se mutauisse tradiderunt ad posteros. Nam significare volebant nullam esse turpitudi-*

impetudinem, in quam libido & effrenata quædam Veneris titillatio non impellat, nisi quis prudētia & ratione moderationem adhibeat. vnde præclare dictū est ab Euripide in Medea, ingens malum mortalibus esse amorem, ut est in hoc versu:

φῶ, φῶ, φοροῖς ἄρωτος ὡς κακὸν μέγα!

Heu, heu, viri ingens ut est Amor malum!

Sapientissimè igitur in Pythagorista scripsit Aristophon amorem de cælo in terras ad homines multo Diis imprudentiores esse detrusum, quoniam esset ibi autor multorum malorum, & multarum calamitatum fundamentum, cum discordias & inimicitias inter Deos sereret, ut est in his:

εἴτ' ἢ θεοὶ καὶ εἰς ἀπειρησμένοι
ὕπῳ τῶν θεῶν τῶν δ' ὡς ἐκείνους ἔρωτι
ἐπαρτῆς καὶ κείνους γὰρ ἰμβόλων σάος
ὅτ' ἴω ματ' αὐτῶν ὡς δ' ἰλίαν ἴω θρασυῖ
καὶ σεβαστῶς, ἀποκόψαντες αὐτῶν τὰ πῆρα,
ἵνα μὴ πίπτει πρὸς τὸν ἔρατον πέλιον,
δὲρ αὐτὸν ἐφυγάδουσιν ὡς ἡμᾶς κατὰ
ταῖς δ' ἐπὶ ἐννοῶν ἄς εἶχε, τῇ νίκῃ φερῶν
ἔδουσιν πρὸς φανὸς σκύλον ἀπὸ τῶν πολέμων.

Reiectus est nunquid Deorum calculus

E cætu Amor decem duorumque omnia

Turbabat ille: bella litesque intulit

Vbi esset una, quod foret valde insolens.

Hinc arroganti alas ceciderunt Dei,

Volare rursus ne valeret ad polum,

Profugum deorsumque expulerunt ad viros.

Alas dedere, quas habebat, posset ut

Eximias referre victor ex hostibus.

Nam duo sunt periculosi maximè scopuli, in quos devitandum est ne humana vita illabatur, ita scilicet, & ingens rei aliquius amor ac desiderium, quando uterque horum affectuum potest quemvis, nisi moderatus existat, in apertissimam perniciem, tanquam in duos marinos scopulos Scyllam & Charybdim, impellere, atque illidere. nam sicut tāta vis est iræ, ut vel intes anima sensuque carentes excitet, & in ferrea artis instrumenta inflammet, si opus artis parum feliciter ob imperitiam succedat, & ad contumelias lapidi vel ferro vel ligno dicendas, nihil iis ipsis rebus homines prudentiores: sic amor facit,

cum sit quoddam animi delirium, si immoderatus existat, ut neque nobilitatem maiorum, neque maiestatem imperij tantilli faciant plerique, neque intelligatur his motibus agitato ceteris omnibus derisum & contemptum iri. nam sic virtus, & illa animi diuinitas, quæ rerum omnium preciosissima est & Deo gratissima, contaminatur & conculcatur, captiuæque ab amore, quò libuerit, trahitur. Facit enim amor ut turpia, deformia, tristia, damnosa, lætissima, vtilia, pulchra, honesta atque laudabilia videantur. quare non minus illi qui amat, quàm obrio & infano illud conuenit, quod est in Oreste Euripidis:

μῖν' ὦ ταλαίπωρ ἀτρεμέσσι τοῖς ὄσσεσσι θύεις.

ὄρεαι γὰρ ἐδ' ἐν ὧν δοκέεις σπῆ' εἰδέναι.

Iace silens tmo miselle in lectulo:

Nihil vides verè, vt videris cernere.

Inde fingitur Iupiter ipse in taurum animal lasciuum ac furibundum esse conuersus, cum vellent antiqui amoris insolentiam & obscenitatem per hæc patefacere. nam omnia propè bella, deuastationes regnorum, euersiones ciuitatum, incendia prouinciarum descripta à poetis, omniâq; hominum deliria, propter lasciuos amores, & immoderatam libidinem euentunt. Præclarè igitur ac sapienter suauissimus poeta Euripides in Hippolyto Coronifero ita scripsit, vbi quot mala in humanam vitam per mulieres irumpant, considerasset:

ὦ Ζεῦ, τί δὴ κίρδ' ἔλεν ἀνθρώποις κακόν
 γυναικας εἰς φῶς ἡλίου προέκισταις
 εἰ γὰρ βρέττοι ἦν αἱθερῶναι γίνεσθαι,
 ἢ κ' ἐν γυναικῶν χερσὶν περσυχάσθαι τόδ' ἅλ'
 ἅλ' ἀντιθέσταις ποῖσιν ὄντα καὶ βροτῶν
 ἢ χαλκόν, ἢ σιδήρον, ἢ χρυσοῦ βάρους,
 παίδων πείσασθαι σπέρμα τῷ τιμήματι,
 τῆς ἀφίας ἕρπον' ὅς δ' ἰδῶμαι
 καὶ ἐν ἰαλίδεσσι: ἐν λῶν' ἄτις.

*O Iupiter quid hoc mali? mortalibus
 Cur protulisti feminas olim viris?
 Virile seminare si velles genus,
 Non id decebat feminas producere:
 Sed in tuis templis viros deponere
 Ferrum, vel æs puri vel auri pondera,
 Et filiorum sic referre semina*

Pro

Pro precioso singulos: in adibus

Mox liberos sic esse procul à feminis.

Et iucundus Menander in Tibicina siue ἀρρηφώρα:

ἡ ρα μᾶλλον, ἢ ἂν τοῦν ἔχῃς, τῆς τε καὶ λιπὼν τὸν βίον.

μαρτυρεῖται γὰρ αὐτός: διὰ τὴν τοῦ πικραίνω μὴ μαρτυρῆσαι.

ἀλλ' οὐ μὲν τὸ πρῶτον ἀντὶ τῆς κούρης.

πικραίνει· σωθῆναι δὲ καὶ ἀλλοτρίως.

οἷε πύλαρος αὐτὸν ἰμβραλεῖ γὰρ πρᾶγμα τὸν,

ἢ Λιβυκὸν, ἢ δ' Αἰγυπτίον, ἢ τῇν τριάντων ἔκ ἀπόλλυται.

τρία πλείονα γήμας δ' ἢ εἰς σέσωκ' ὄλως.

Mentem si habes, nullam capesse coniugem

Vitam relinquens hanc. ego duxi prius,

Quare tibi suadebo ne ducas, mihi

Decretares, & iusta proisus alea est.

Servaberis sic, perge, te credis frecto

Magno negotiorum, at non illi Libyco

Ponto, vel Aegao, perire ubi solent

E navibus triginta, tres haud sapius.

Est nemo sospes coniugem qui duxerint.

Atqui si res altius consideretur, vereor ne omnis illa reprehensio foeminarum in ipsos viros redundet, quia nullum malum committitur à solis foeminis: cum omnium malorum ac scelerum vel adiutores & socios, vel consultores viros habuerint. nihil est igitur quod sua demerita à vitis in mulieres reiciatur. nam foeminae animalia imperfecta ut plerique appellant, non sunt à perfectis viris ad omnia flagitia adiuuandae aut etiam impellendae: sed potius admonendae, atque à conceptis in animo erroribus salubri consilio retrahendae. habent foeminae verecundiam quādam à natura instam, magis quā viri & timorem & imbecillitatem ingenij ac corporis ad res perficiendas, quibus magis ab omni turpitudine deterrentur. & sanè facilius est mulieres quā viros intra honestatis terminos coercere. oportet infeliciū muliercularū misereri, quae tot incommoda verè patiuntur, quot memorantur ab omnium propè poetarum suavisimo, ut mihi quidem videtur, Euripide his versibus:

πάντας δ' ὅς' ἐς ἡμῶν ψυχὰς, καὶ γνώμην ἔχει,

γυναικεῖς ἰσμεν ἀδελώτατον φυτὸν.

αἷε πρῶτα μὲν δὲ χρημάτων ὑπερβλήῃ

πέσοντες ἰαθῶμεν, ἀποότιον τὸ σώματος

λαβὴν. κακοῦ γὰρ τῷδ' ἔτ' ἀλγιστὸν κακόν,
 καὶ τῷδ' ἀγὼν μέγιστος ἢ κακὸν λαβὴν,
 ἢ χρεῖς ὅν' ἔγερ' Ὀμηλῆς ἀπαλλογαί
 γυναιξὶν ἡδ' οἷόντ' ἀνθρώποις πόσιν.
 ὥς καὶ νῦν δ' ἦν καὶ τόμος ἀφ' ἑγμίνω
 δ' ἢ μάττι εἶναι, μὴ μαυρῆσαι οἰκόβου,
 ὅτ' ἄν μάλιστα χρῆσται ξυθυρήτη.
 καὶ μὲν ταῦδ' ἡμῖν ἐκπονεμένησιν οὐ
 πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρον ζυγόν,
 ζηλωτὸς αἰὼν αἰδὲ μὴ, θανὲν χοῖω.
 ἀνὴρ δ' ὅτιν τοῖς ἰδοῦν ἀχέεται ξυῶν,
 ἔξω μολὼν ἔπαυσεν καρδίας χόλου,
 ἢ πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπέζῃ
 ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλῆπερ.
Nos facina miserrima plantafimus
Viventium, vel mente qua pollent. prima
Nobis maritos est opus pecunia
Emisse grandi, perpetuque corporis
Herqi, quid infelicem dici queat?
In hoc labor sit plurimum nobis, bonos
Nanciscier, quod a viro discedere
Sit turpe, nec spreuisse facina licet.
Leges novas petenti, & hinc domum novam
Illi sit esse vatem opus, ni sciuerit
Domi marito convenit qualis vter.
Quod si maritus gaudet illis moribus,
Feratque letus id iugum, dulcissimum est:
Sin, emori prastaret inde milles.
AEgre vir ipse cum tulit domestica,
Sed anit iram cordis exiens domo,
Petens amicum, vel sodalem quempiam:
Nobis misellus cernere hunc vnum est opus.

Aiunt præterea Cadmum ubi è Phœnicia in Græciam traieci-
 set, primum detulisse quandam literarum cognitionem, cum
 antea res philosophicæ per fabulosas narrationes tantum in ma-
 nus ad posteros traderentur. Primus idem historiâ soluta ora-
 tione scribere aggressus est, quod tamē quidā non Phœnici, sed
 Milesio Cadmo attribuerunt. Primus hic ærosūm lapidē Cad-
 miam vocatū adinuenit, è quo es coqui ac fieri consuevit, so-
 citq;

citq; es ipsum purius, cum ante eius tempora per imperitiā artificum æs multa inutilia cōmissa soleret habere. Europa postmodo consecuta est à Ioue ut tertia pars orbis de suo nomine diceretur, quā ita sitam esse dicunt, ut per fretū columnarū nauigantib; interius in dextra parte sit Africa ad Nilū vsq; fluentia; in sinistra Europa ad Tanaim vsq; & Meotidis incolas & Borysthenes, cum utraq; hæ partes Asia terminentur. est quidem Europa tota habitabilis præter exiguam admodum partē Tanaidis & Meotidis plagæ finitimam, quæ ob ingentē vim frigoris non cōmodè habitari potest. Thasius postea Herculem Tyrium esse contendens, ubi ad Olympia venisset, cuius sui statuam æneam decem cubitorum erigendam curauit super basi ærea, quæ statua laua arcum, dextra clauam tenebat. Atq; tot de Europa dicta sint, nunc de Penelope disseramus.

De Penelope. CAP. XXIIII.

PENELOPE fuit Icarij & Peribœæ Naidis filia, quæ prius Arnæa vocabatur, habuitque quinque fratres, ut inquit Silenus Chius in fabulosis historiis, Caunum, Phalerum, Nopsopem, Philemonem, Helotum. Fama est Icarium quo tempore gestaret in utero Peribœæ, iuisse ad oraculum propter quædam visa sibi in somniis, ut sciscitaretur quid vxor esset paritura, ac responsum tulisse huiusmodi:

Αἴχρ' ἔχ' ἐκ Περὶβόια, κλίστ', ὅτ' ἔσσι γυναικῶν.

Famineum Peribœa decus, Peribœa pudorem

Fert utero.

Illud cum audiuiisset Icarius, neq; rectè Dei dictum percepisset, ratus aliquam insignem infamiam in suam familiam ex illa quæ nasceretur redundaturam, continuò natam Arnæam in quadam pelui expositam in mare deiecit, fortunæq; ipsius puellæ totum negotium commisit. Hanc puellam Arnæam nominarunt, q; eam nollent educare, cum ἀρεῖα refutare & abnuere significet. cæterum peluis ubi diutius miram quādam maris & ventorum tranquillitatē nacta fuisset, neq; recessisset ab eo loco, ubi primū deposita fuerat, nisi quantum naturalis marinarum aquarum refluxus illam sensim detulisset, dicuntur aues quædam ad eius puellæ vagitum aduolasse, quas Meleagridas vocāt, in quas cōuersas Meleagri sorores post diuturnas lacrymas ob impatiētiā doloris fabulati sunt, ubi stipes